

Va mai rămâne vântul să mângâie pereții!

Nicu Hăloiu

Va mai rămâne vântul să mângâie pereții!

...

Când îndrăzneții lumii vor pieri,
Va pieri speranța, vor pieri poeții,
Va mai rămâne vântul să mângâie pereții,
Nu vor mai fi gondole, nu vor mai fi Venetii,
Iar din tot ce este, nimic nu va mai fi!

...

Va mai rămâne poate, o vagă amintire
A unei lumi pierdute în negură de vreme,
Nu vor mai fi povești, nu vor mai fi poeme
Nimic nu va mai fi la viață să ne cheme
Și nu vor mai fi locuri rămase-n cimitire!

...

Cât lumea e condusă de corifeii morții,
Care se erijează în stăpânii vieții,
Va mai rămâne vântul să mângâie pereții,
Va pieri speranța, vor pieri poeții,
Iar moartea va avea ciclopice proporții!

...

Și poate peste veacuri, s-or mai găsi ruine,
Să amintească-atunci de ce mai este-acum,
Dar toate vor purta al morții greu parfum,
Din lumea dispărută care-a pierit pe drum
Și a lăsat în urmă urme prea puține!

...

Pieri-vor visătorii, pieri-vor și poeții
Și peste lume, tăcerea s-o așterne,
Ne vom întoarce iarăși în caverne,
Nu vor mai fi nici regi și nici guverne,
Va mai rămâne vântul să mângâie pereții!